

Pesmi

Andrej
Kokot

PUSTITE ME

Pustite me,
ne trgajte me vonju zemlje,
pustite me na tleh,
da sam spoznam
plačilo molka.

Moj jezik
je zaraščen
v izsušene grude njiv,
oči razprte urni poti rjavih mravelj,
srce pripravljeno
ostrini kose.

Pustite me,
ne rahljajte svežih korenin,
ne kršite pravil svobode!

SONCE
IN SMEH

Spet je končano,
spet se vračam
na svoj odmerjeni prostor.

Za mano je jata
 besnih živali,
 njihove sence
 prebadajo ostrino sovraštva.
 Moj hrbet
 ustavlja hude nakane.

Boleče osti
 ovirajo ritem korakov,
 a na mojem obrazu
 sonce in smeh
 odlično igrata svojo vlogo.

TO NI Ne,
 VEČ PESEM to ni več pesem,
 ne želja,
 niti utrip srca.
 To je brezglava čreda
 pozabljenih besed,
 trudnim dnem spomina
 se umika.
 To je začetek molka
 in konec,
 ki odpira svet tišine,
 kjer odmevnost
 samo v smrti se spozna,

KOLIKOKRAT ŠE Kolikokrat
 bom še stopil pred vašo obličja?
 Kolikokrat ponovil
 svojo jezo in smeh,
 svojo resnico?
 O vem,
 vaša doslednost je strašna,
 potrpežljivost neskončna.
 Toda
 pogledjte:
 ves se razkrivam,
 sleherni vlakno svojega tkiva
 dajem vašim žejnim očem,

vse svoje besede
polagam na mizo razsodbe.
In kaj še želite?
Moj jezik je zdavnaj iztrgan.

Postavite vendar piko
in razglasite konec poglavja.

BOLEČINA Kamen molka
mi je pridramil ravnovesje.
Z zadušenim
krikom na jeziku
diham
tišino prezira.
Večnost
otopelih besed
mi oži obzorje.
Bolečino
moriyo kaplje
žgoče zavesti.
Vročina
blato spreminja v prah.
Veter
odnaša sledove
dogodka.
Pesem zasipa resnico vzroka.